

พิพิธภัณฑ์ศิลปะเฮอเบิร์ต เอฟ. จอห์นสัน
มหาวิทยาลัยคอร์เนล อีธาก้า นิวยอร์ก สหรัฐอเมริกา

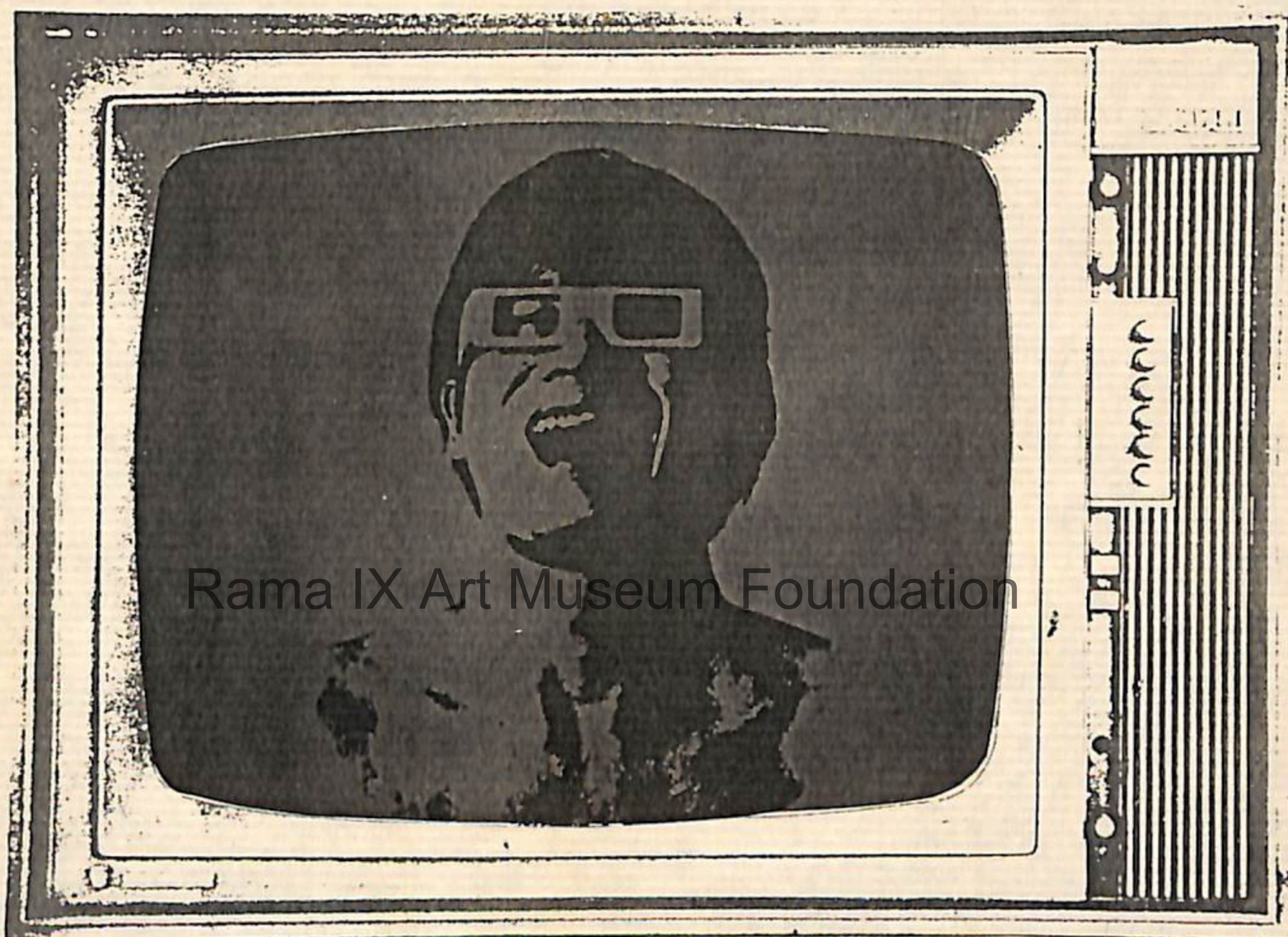
12 - 31 มีนาคม 2530

พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ หอศิลป์
ถนนเจ้าฟ้า กรุงเทพฯ ประเทศไทย
26 มิถุนายน - 10 กรกฎาคม 2530

เสียงหัวเราะสีฟ้า

อภินันท์ โปษยานนท์

BLUE LAUGHTER

Apinan Poshyananda

Herbert F. Johnson Museum of Art
Cornell University, Ithaca, New York, U.S.A.

12 - 31 March 1987

National Gallery

Chao Fah Road, Bangkok, Thailand

26 June - 10 July 1987

Rama IX Art Museum Foundation

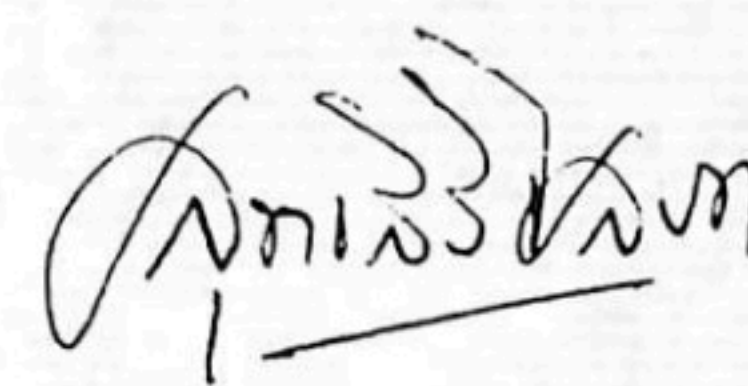
เสียงหัวเราะสีฟ้า: ทีวีกับหิน 1. 2530
อินสตอลเลชั่น. ขนาด 8 ฟุต x 10 ฟุต

Blue Laughter: TVs & Rocks 1, 1987
Installation, 8 ft. x 10 ft.

ข้าพเจ้ามีความยินดีอย่างยิ่งที่คุณภินันท์ โปษยานนท์ ได้จัดนิทรรศการศิลปกรรมร่วมสมัย “เสียงหัวเราะสีฟ้า” ขึ้น นับเป็นสิ่งที่น่าชื่นชมยินดีที่ศิลปินไทยได้พยายามอุทิศตนสร้างสรรค์ผลงานศิลปะอยู่เสมอ ๆ และได้รับการสนับสนุนจากสถาบันศิลปะต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งพิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ หอศิลป์ ได้ให้การส่งเสริมศิลปินมาโดยตลอด การแสดงนิทรรศการของคุณภินันท์ครั้งนี้ นับเป็นการแสดงผลงานเดี่ยวครั้งที่ 2 ในประเทศไทย หลังจากได้จัดนิทรรศการวิดีโอศิลป์ที่ชื่อ “สอนศิลป์ให้ไก่กรุง” เมื่อเดือนกรกฎาคม ปี พ.ศ. 2528 การจัดนิทรรศการ “เสียงหัวเราะสีฟ้า” นี้มีวัตถุประสงค์ที่จะส่งเสริมและเผยแพร่ผลงานศิลปกรรมร่วมสมัยให้เป็นที่รู้จักกว้างขวางทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ โดยได้จัดนิทรรศการ “เสียงหัวเราะสีฟ้า” ภาค 1 ขึ้นที่พิพิธภัณฑ์ศิลปะเฮอริเบิร์ต เอฟ จอห์นสัน มหาวิทยาลัยคอร์เนล อีธาκά นิวยอร์ก สหรัฐอเมริกา เมื่อวันที่ 12-31 มีนาคม ที่ผ่านมานี้

นิทรรศการศิลปะของคุณภินันท์ โปษยานนท์ โดยส่วนใหญ่แล้วมักเป็นงานที่แปลกและท้าทายอยู่เสมอ ครั้งนี้ก็เช่นกัน เนื่องจากได้นำเสนอในรูปแบบของวิดีโอเทปที่เรียกว่า “วิดีโอศิลป์” รวมทั้งสื่อประเภทอื่นๆ ด้วย อาจกล่าวได้ว่าคุณภินันท์สามารถนำศิลปะมาประยุกต์เข้ากับเทคโนโลยีสมัยใหม่ทางด้านการสื่อสารได้อย่างดีทีเดียว ข้าพเจ้าหวังเป็นอย่างยิ่งว่าบรรดาศิลปินและคณาจารย์ศิลปะทั้งหลายคงจะได้รับประโยชน์และความเพลิดเพลินจากการชมนิทรรศการครั้งนี้และเป็นแรงบันดาลใจในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะต่อไป

ขอให้ “เสียงหัวเราะสีฟ้า” ครั้งนี้ดำเนินไปด้วยดีสมดังความมุ่งหวังทุกประการ

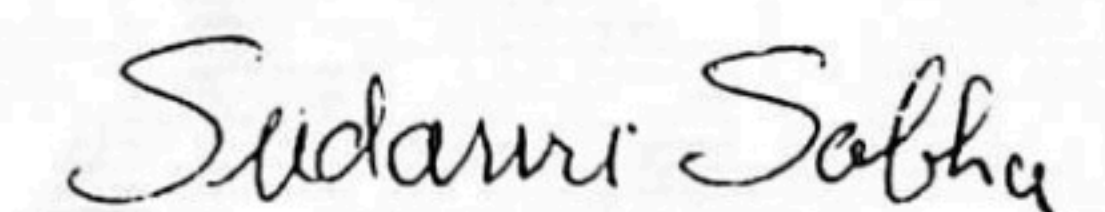

พระวรวงศ์เธอพระองค์เจ้าสุทธสิริโสภา

I am particularly delighted that Apinan Poshyananda is showing his contemporary art exhibition, *Blue Laughter*. It is refreshing to see Thai artists excelling at their work and constantly being supported by various institutions. This project continues the tradition of commitment by the National Gallery to show work by outstanding contemporary artists. This is Apinan's second one-man show in Bangkok following his memorable *How to Explain Art to a Bangkok Cock* in July 1985. Apinan's project continues to promote and disseminate contemporary art both at home and abroad. I am especially pleased to learn that *Blue Laughter*, part 1, was so well received when it was shown at the Herbert F. Johnson Museum of Art, Cornell University, Ithaca, New York, U.S.A. in March 12-31 this year.

Apinan's art is extraordinary and challenging. He has incorporated the use of video monitors (video art) with mixed media as part of the art in process. Apinan delights in utilizing art with mass media and modern technology. I sincerely hope that artists and viewers will find this show beneficial, inspirational and entertaining.

I wish this *Blue Laughter* every success.

H.H. Princess Sutasiri Sobha

Rama IX Art Museum Foundation

เสียงหัวเราะสีฟ้า ภาค 1-2. 2530
วิดีโอศิลป์. ภาพถ่ายจากจอมอนิเตอร์
วิดีโอเทประบบยู-เมติก ขนาด 3/4 นิ้ว

Blue Laughter, part 1-2, 1987
video art, photographs taken from
monitor 3/4" U-matic videotape

SEEING BLUE WITH APINAN POSHYANANDA

Through a television screen filled with pulsating waves of blue light, the face of the artist, Apinan Poshyananda, appears. Chords of rich, deep laughter rise from his mouth. The sound strains away. The screen goes blank and the walls and ceiling in the National Gallery of Art, Bangkok, are reflected on the darkened glass. What is a television set doing there, of all places? For what audience, for what occasion, was 'Blue Laughter' produced? Is laughing blue merely a figure of speech, a comment on mood, or a condition of life?

By raising these questions, by placing that much-too-familiar box in the unaccustomed setting of the art world, Apinan Poshyananda creates a situation of unease, of crossed boundaries. His transgressions multiply as he manipulates visual images employing simultaneity and disordered syntax to violate narrative and causal sequence, submitting video to the pressures of imagination and creative energy.

With a click the television set fills with light again, a door opens and we follow the artist into a subterranean room. It is a place of the miraculous, the unprecedented, much more like an alchemist's laboratory than a conventional studio. He places a stretched canvas on an easel and paints, with thoroughly conventional means, the most privileged, the most official image of all Western art, Leonardo Da Vinci's, *Mona Lisa*. But this heavy freight of custom, of drained possibility, is too cramping and he demolishes the painting.

Soon he is over-taken by sleep, liberated both by the freedom of dreams and a creative accident: a splash of sky blue paint falling on the head of a small boy. As blueness drips down the boy's face, a realm of unforeseen artistic possibility opens. Apinan is plunged into a blue world, which he explores with the light given by a blue lantern. He walks through the very recent history of modernist art appropriating such diverse movements as earth art, light sculpture, and the ironic gesture of Duchampian displacement. At the conclusion of his travels, the artist is blue-stained, his pockets are filled with blue pebbles and he turns to us laughing wildly, like the Zen monk Jittoku pointing at the moon.

Perhaps at this point, the answers to our original questions may be obvious. Apinan Poshyananda has joined other contemporary artists in reclaiming video from its triviality as an agent of mass communication and its tawdriness as a servant of commerce. He enacts through his own performance the many transformative things one can do with the qualities of the color blue. Without forcing the analogy, I hope, one could see his video as a visual parallel to the kind of free-wheeling exploration the philosopher William Gass carried out in his book *On Being Blue*. Through his ambiguous, evocative images, Apinan Poshyananda draws on the full resources of a versatile media so that art may exert a power over life.

Stanley J. O'Connor, Professor
Department of History of Art
Cornell University
Ithaca, New York

BLUE LAUGHTER: PERCEPTIONS OF REALITY

Apinan Poshyananda's *Blue Laughter* is an environment of objects, prints and video that chronicles an Eastern artist's journey from frustration at the limitations of the European painting tradition toward a realization of the possibilities and absurdities of television, the major form of communication in contemporary life. The video is a dramatization of the artist's rejection of the conventions of easel painting and his discoveries about the nature of reality. We share the artist's shock at the physicality of color as he slashes blue paint across his attempt at the *Mona Lisa* and, again, as blue paint pours from the painter's bucket onto the head of a young boy. Further revelations await the artist in a dream chamber piled high with raw blue pigment. When he finally awakes, he finds traces of his dream smeared on his clothing and filling his pockets, and his response is uncontrollable laughter. This short piece is crammed with references to other artists, from Leonardo da Vinci to Nam June Paik, all made in a spirit of friendly irony.

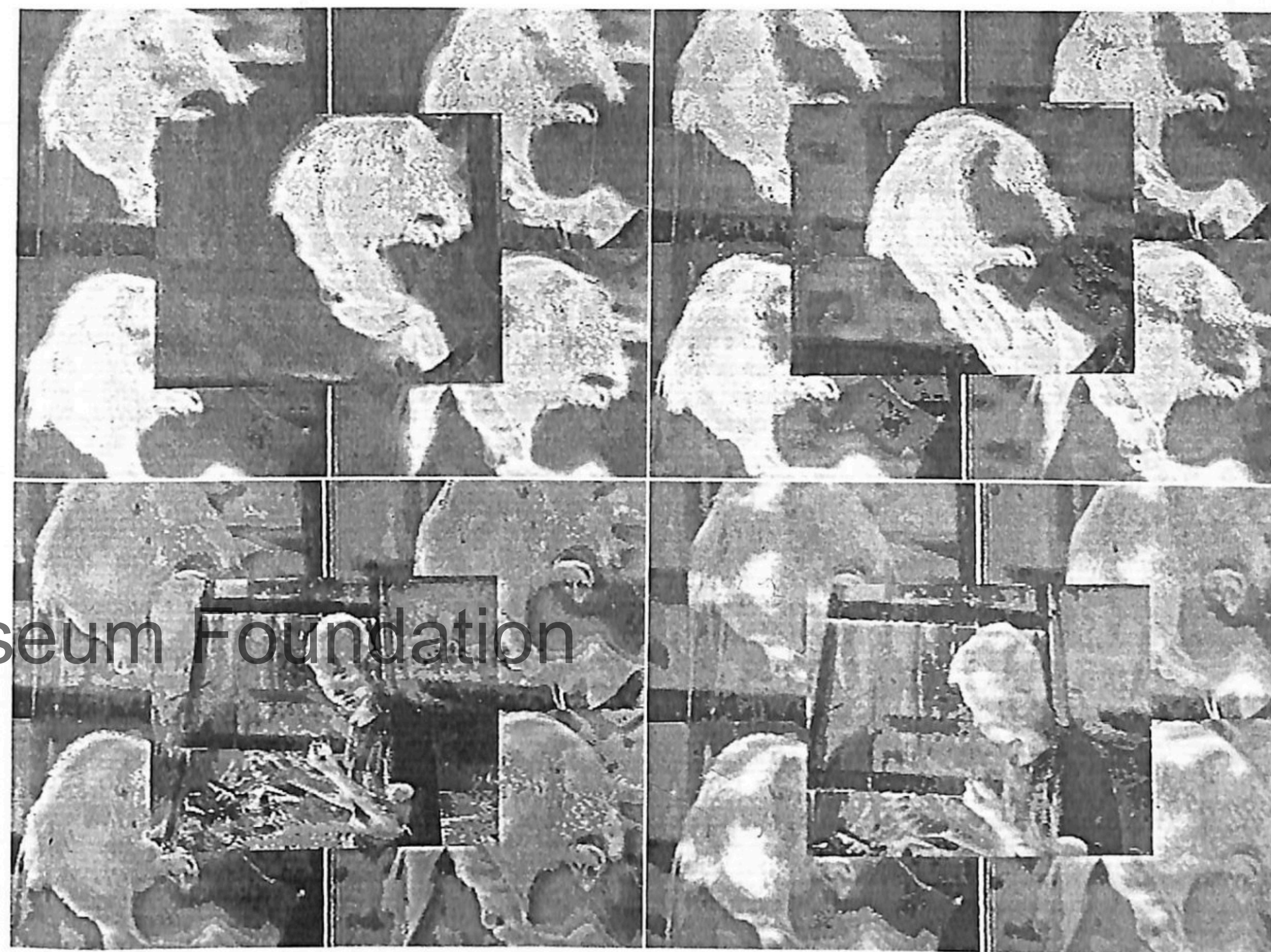
That he is also commenting on television is made evident in the other portions of the environment. Piled up television sets, with printed images of the artist covering the screens, make us realize that what we have seen in the video also is not reality, but a fable presented in the medium that dominates our notions of life today. The whole is a multi-layered comment on perception and communication in our time.

Exhibitions such as *Blue Laughter* are important for museums to present, I feel, because one of the central functions of art museums is to enhance our understanding of the lives we are living. For many of us, not only in Europe and the United States, but also in the Far East, our perception of reality is largely determined by images we see on television. But television sets and the programs that are played on them are objects themselves, which is one of the points that Poshyananda is making. The better we comprehend the forces that are shaping our perceptions, the more we can see through them and arrive at a clear personal vision of the real world. The possibility that the real world itself is absurd is perhaps the underlying cause of the artist's hysterical laughter.

Thomas W. Leavitt, Director
Herbert F. Johnson Museum of Art
Cornell University
Ithaca, New York

Rama IX Art Museum Foundation

Rama IX Art Museum Foundation

เสียงหัวเราะสีฟ้า ภาค 2, 2530

วิดีโอศิลป์, ภาพถ่ายจากจอมอนิเตอร์

วิดีโอเทประบบยู-แมติก ขนาด 3/4 นิ้ว

Blue Laughter, part 2, 1987

video art, photographs taken from

monitor 3/4" U-matic videotape

APINAN POSHYANANDA'S BLUE LAUGHTER

Apinan Poshyananda's *Blue Laughter* reveals a complex self, with mutually enriching Eastern and Western constituents. His art is a rich blend of social, technological, and cultural forces. Poshyananda is one of a generation of artists who combine nostalgic reminders of their native culture with references to famous artists and masterpieces, to create personal statements that are international in scope. Poshyananda's art reveals a self that is conscious of its own bombardment by mass media and art history, both of which could stifle creativity, but for him are a spur toward it. His is an art of dramatic contrasts that instead of clashing, harmoniously balance and enhance each other: the clear daylight of innocence (unaware children) contrasts with the mysterious blue veil of sophistication, to form an art rich in literal and symbolic chiaroscuro effects. Past (older art) unites with present (the work at hand) and future (the creative potential of children). Dream meets and merges with reality. Art beneficently conquers nature: a magical blue, symbolic of art, transforms rocks, dirt, and the artist himself.

Of special interest is Poshyananda's comment in *Blue Laughter* on appropriations in contemporary art, the common practice of art conquering and transforming the very art that it esteems and from which it descends. An introduction to the theme of borrowings from other artists appears in Poshyananda's image, early in the video, of the artist destroying his own modernized version of the *Mona Lisa* and the easel on which he had created it. Immediately come to mind Duchamp's, Warhol's, Rauschenberg's, and other reworkings of the Renaissance masterpiece. We are confronted, therefore, with an appropriation of appropriations of a famous painting -- a twice removed reference to the original source of inspiration. Poshyananda's rejection of his own *Mona Lisa* represents a denial of the relevance of traditional easel painting for the present day, a refusal confirmed in the artists whom he chooses to emulate -- all artists revolutionary in their media and their messages. Moreover, certain of these artists, like Poshyananda himself, represent a blend of East and West: the Korean Nam June Paik, who came to New York in 1964, the American Robert Smithson, who referred in his art (e.g., his crystalline and spiral forms) to Eastern culture, and the Frenchman Yves Klein, who lived in Japan from 1952 to 1953, admired its rituals, and developed a unique form of mysticism based on his taste for universal rituals, symbology, and occult practices.

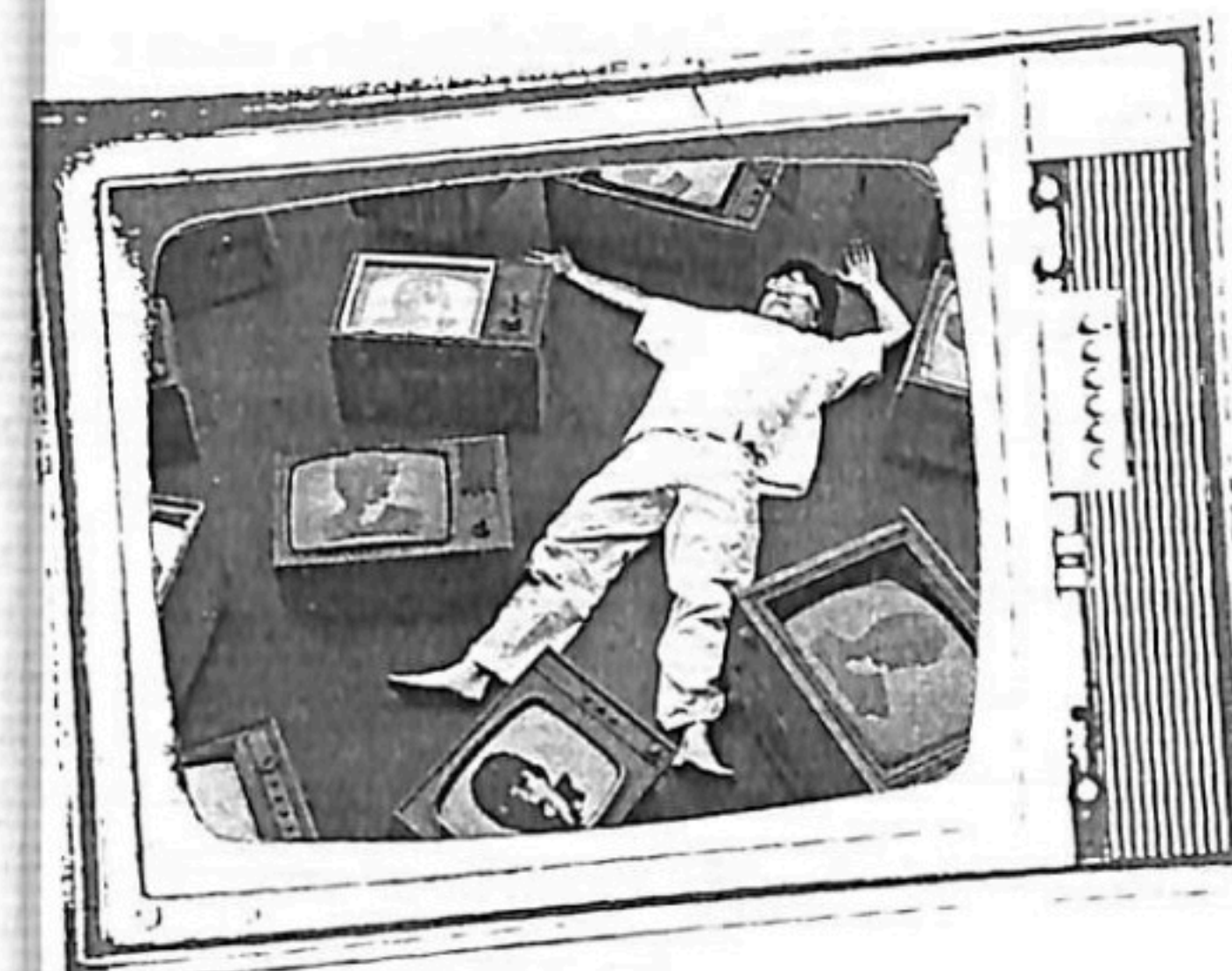
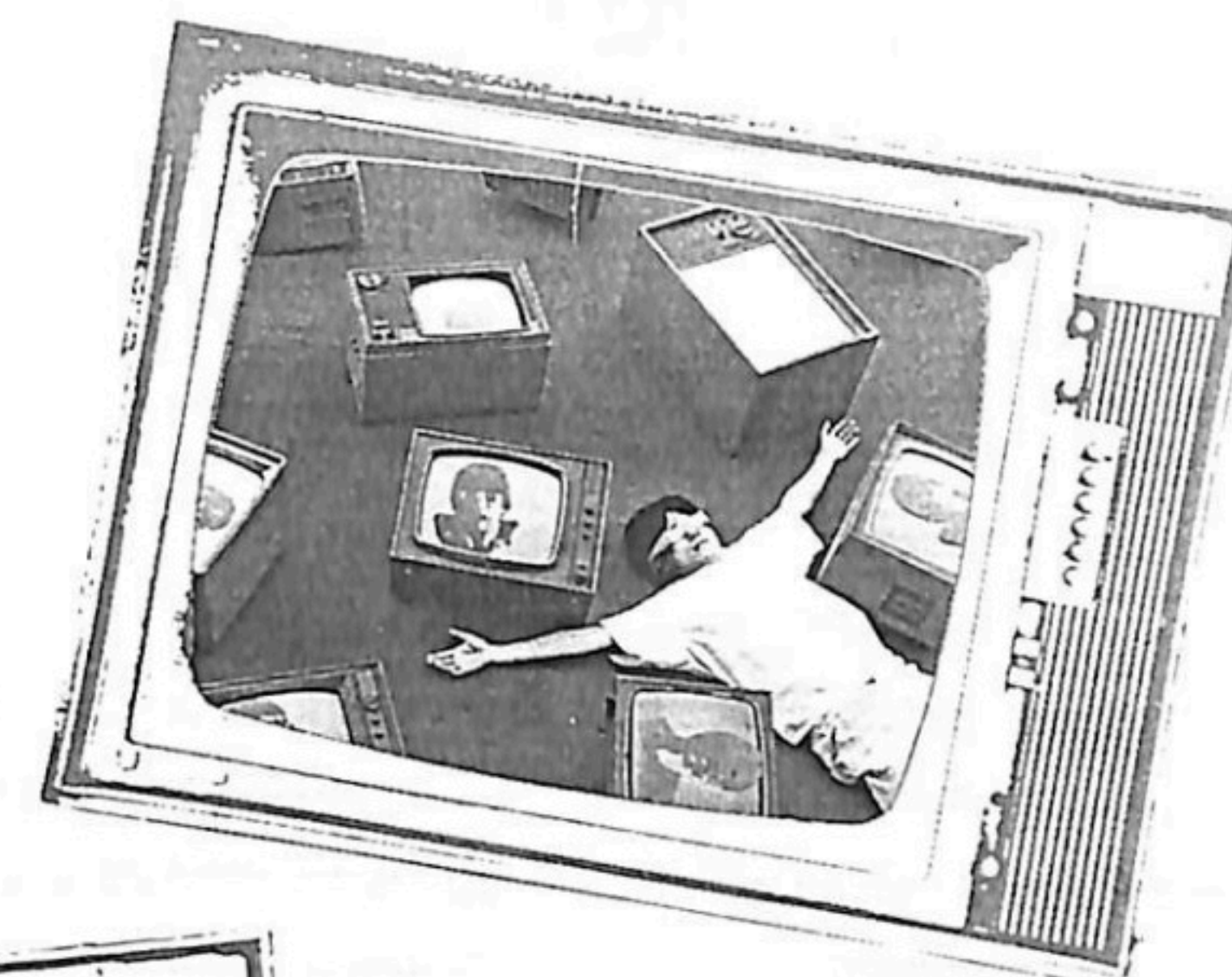
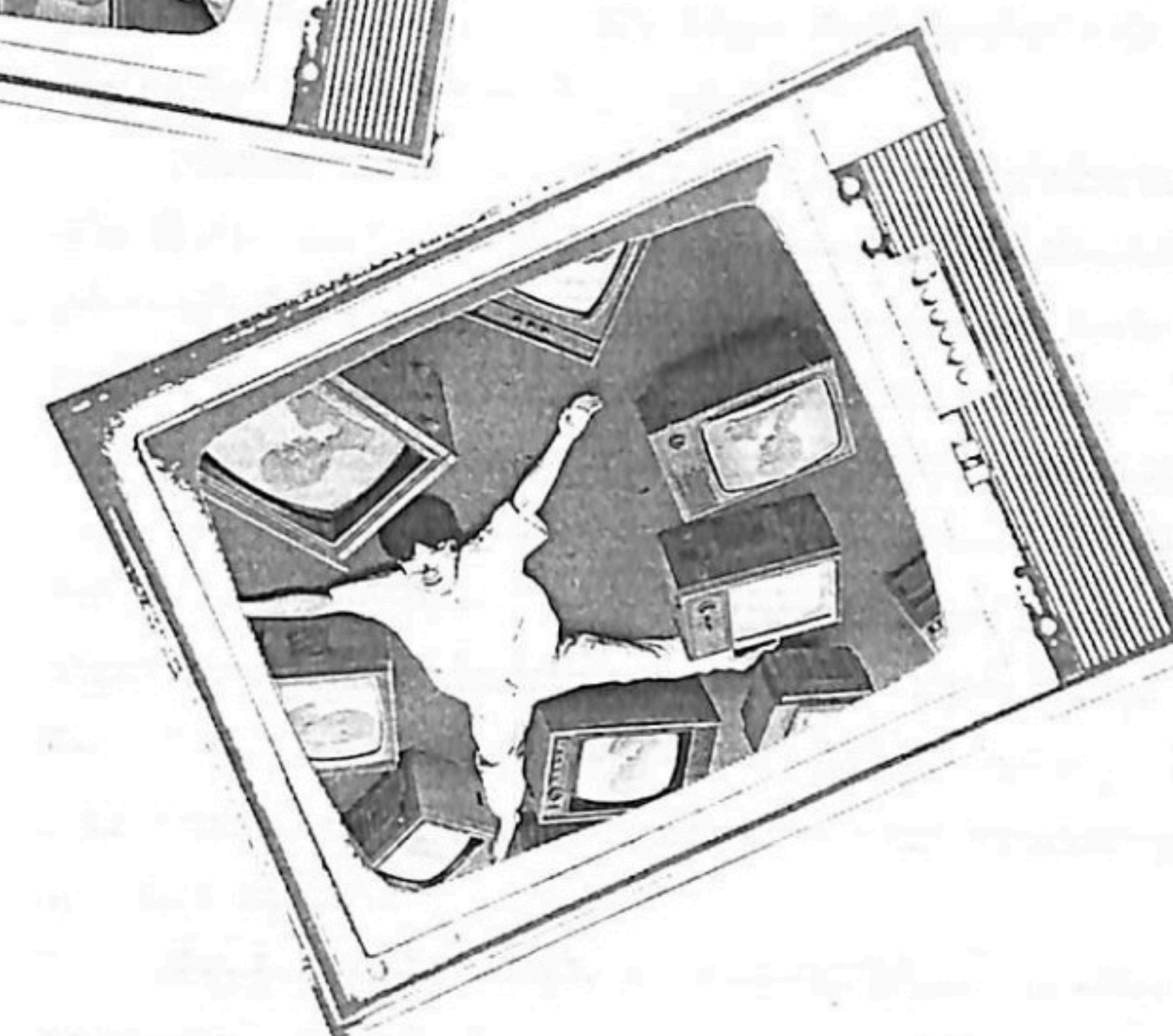
The omnipresent ultramarine blue in *Blue Laughter* clearly derives from Klein's "International Blue," which to him represented revelation. To Klein, this blue was the base of intuitions, the vehicle of emotions, the means to capture infinity. In Poshyananda's hands, the same color becomes omnipotent in its ability to effect metamorphoses. Explicit reminders of Smithson's use of the earth as the subject and object of his art (on which Poshyananda has written a fascinating paper) appear in the rocks and earth that act like magical dust inspiring Poshyananda to creation, and then themselves turn blue under the spell of the artist. The multitude of televisions and the video itself inevitably call to mind the work of Nam June Paik, of fundamental importance for the form of Poshyananda's creative expression. Also far removed from traditional easel painting is the precedent of Dan Flavin's light sculpture, which, along with Bruce Nauman's body art, Poshyananda recalls in the fluorescent lamp that he treats as a phallus. His lamp becomes a weapon sweeping through the air, like a magnet drawing everything into its realm, reminiscent of Flavin's light constructions that include the space and surfaces surrounding them. Finally, one must contend with the pervasive myth of Andy Warhol -- from the reminder of him in the *Mona Lisa* to the focus on the artist's self, always present but always distant (hidden behind glasses, covered with blue paint). Warhol's irony, humor, interest in mass media, and image appropriations are crucial to an understanding of *Blue Laughter*.

These are a few of the sources that emerge if one observes Apinan Poshyananda's work with an art historical eye. However, his creativity deserves to be appreciated first and foremost for its ability to transform his references so fully that even without our recognition of them his art contains for us extraordinary beauty and profundity.

Judith E. Bernstock, Professor.
Department of History of Art
Cornell University
Ithaca, New York

Rama IX Art Museum Foundation

ALWAYS BLUE LAUGHTER

สร้างสรรค์งานศิลปะ หาใช่การเสนอสิ่งใหม่แต่ถ่ายเดียว
การถ่ายทอดความคิด และเนื้อหาไปสู่ผู้เสพ เป็นสิ่งสำคัญ
Blue Laughter ที่ใช้วิดีโอเป็นสื่อ หาใช่สิ่งน่ากลัว

Rama IX Art Museum Foundation

สื่อสากลนี้ใช้กับงานศิลปะมากกว่าทศวรรษแล้ว

เรากำลังคลานอยู่ในอาณาเขตที่มีดและแคบ
สิ่งที่พอจะทำได้ก็เพียงเปิดตารับแสง และเปิดใจให้กว้าง
อย่าได้แต่สำรองเอาปฏิกูลข้างในใส่ผู้อื่น จนเป็นสันดาน
ศิลปะเป็นมิตรแท้ที่เป็นผู้ให้- แต่ฝ่ายเดียว ตลอดมา
Blue Laughter ----- คงจะมีจุดมุ่งหมายเช่นนั้น
Concept ก็ยังคงเดิม แต่ Subject เปลี่ยนไป

จรรมนง แสงวิเชียร

รองคณบดี ฝ่ายวางแผนพัฒนาและเผยแพร่
คณะศิลปกรรมศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ริมทางสีฟ้า

ในอดีตการสร้างสรรคงานศิลปะ อันได้แก่ การวาดภาพจิตรกรรมหรือการสร้างงานประติมากรรมต้องอาศัยฝีมือและความสามารถของศิลปิน หากแต่ในยุคปัจจุบัน เมื่อวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีได้เข้ามามีบทบาทต่อมนุษย์ยิ่งขึ้น การสร้างสรรคงานศิลปะก็เปลี่ยนไป โดยศิลปินบางท่านก็ได้นำเอาเทคโนโลยีสมัยใหม่มาประยุกต์ใช้กับงานศิลปะ ซึ่ง วอลเตอร์ เบญญามิน นักวิจารณ์และนักปรัชญาชาวเยอรมัน ได้กล่าวว่า "ขั้นตอนการสร้างงานโดยอาศัยเครื่องจักรกลจะบันทึก "พลัง" ที่มีอยู่ในงานศิลปะ" อันจะมีผลกระทบต่องานประเภทศิลปะเพื่อศิลปะ ซึ่งมีแนวความคิดว่า ศิลปินจะ "บริสุทธิ์" และ "งดงาม" ได้ก็ต่อเมื่อ ใช้วัสดุสร้างสรรคที่ "สูงค่า"

โทรทัศน์นับเป็นสื่อหรือเครื่องมืออย่างหนึ่งที่มีบทบาทอย่างมากในชีวิตประจำวันของมนุษย์เรา เนื่องจากโทรทัศน์ได้เข้าไปเสนอภาพต่าง ๆ ในเกือบทุกรั้วเรือน นับตั้งแต่การ์ตูนโดนัลด์ ดัคส์ มิกกี แม้าส์ การเดินทางของยานสตาร์ทริกไปสู่อวกาศพิภพ ไปจนถึงภาพการเดินทางของนักบินอวกาศชาวอเมริกัน ที่เหยียบย่างลงสู่พื้นผิวของดวงจันทร์

จะนั้นไม่ต้องสงสัยเลยว่าโทรทัศน์ย่อมมีอิทธิพลต่อทรรศนะของเราเกี่ยวกับโลกภายนอกและภาพที่อยู่ในสมองของเรา สิ่งที่เราดูเพียงส่วนน้อยเกี่ยวกับโลกและเหตุการณ์ต่าง ๆ นั้น ได้มาจากการสังเกตโดยตรงและประสบการณ์ส่วนตัว แต่โดยส่วนใหญ่แล้วจะมาจากการบอกเล่าของผู้อื่นและจากสื่อสารมวลชน ซึ่งนับวันยิ่งมีบทบาทต่อชีวิตเรามากขึ้นทุกทีโทรทัศน์ซึ่งเป็นแหล่งข้อมูลข่าวสารที่สำคัญนั้นมีอิทธิพลต่อความคิดของเรากับความเป็นจริงในสังคม โดยที่ประสบการณ์ของเราเกี่ยวกับความเป็นจริงในขณะนั้นส่วนหนึ่งมาจากการเสนอภาพและข่าวของโทรทัศน์ด้วยความรวดเร็วจับใจ อย่างไรก็ตามประสบการณ์ที่เราได้รับจากโทรทัศน์จะอยู่ภายในกรอบของมันเท่านั้น และไม่มีทางที่จะเป็นเหมือนเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริงไปได้ เนื่องจากเหตุการณ์ที่เป็นจริงจะเกิดขึ้นในช่วงเวลาและสถานที่หนึ่งเท่านั้น แต่เหตุการณ์ปรากฏในวิทยุโทรทัศน์สามารถที่จะเดินทางหรือย้อนหลังและอาจถูกดัดแปลงได้อย่างไม่มีที่สิ้นสุด

จอห์น แชนฮาร์ด นักวิจารณ์ภาพยนตร์และวิทยุศิลป์ ได้ชี้ให้เห็นว่า วิทยุศิลป์นั้นมีคุณลักษณะที่แตกต่างไปจากภาพยนตร์และทัศนศิลป์แขนงอื่น ๆ จริง แต่ทว่าได้รับเอาความคิดจากแวดวงศิลปะต่าง ๆ มาประยุกต์ใช้จะนั้น วิทยุศิลป์จึงเป็นการเอารูปแบบของศิลปะหลากหลายชนิดมาดัดแปลงจนกลายเป็นแนวความคิดที่มีความสลับซับซ้อน วิทยุศิลป์ไม่ได้เป็นเพียงวิทยุเทปที่ก่อสร้างขึ้นสำหรับแสดงในหอศิลป์หรือออกอากาศเท่านั้น หากแต่ยังมีรูปแบบที่กว้างกว่านั้นคือ เป็นการจัดตั้งงานประติมากรรมที่ใช้สื่อผสมหลากหลายชนิดในหอศิลป์

เมื่อไม่นานมานี้วิทยุศิลป์ที่มีอยู่ส่วนมากจะเป็นงานเกี่ยวกับตัวศิลปินเอง และวิทยุศิลป์ใน เสียงหัวเราะสีฟ้า ก็เช่นกัน คือเป็นเรื่องราวที่สะท้อนชีวิต ความคิด ความรู้สึกของศิลปิน ผ่านสื่อวิทยุ

ส่วนหนึ่งของนิทรรศการ เสียงหัวเราะสีฟ้า เป็นการจัดโทรทัศน์หลายสิบเครื่องที่ใช้งานได้และใช้งานไม่ได้ ซึ่งเป็นการรวมโลกแห่งความเป็นจริงและโลกแห่งความฝันเข้าไว้ด้วยกัน เมื่อเราดูภาพจากจอโทรทัศน์นั้นเปรียบเสมือนการเปิดหีบวิเศษของเทพแพนดอร่า ซึ่งเรื่องราวที่ปรากฏในวิทยุ ตลอดจนการจัดประติมากรรมในห้องเป็นการนำเอาศิลปะสมัยใหม่และประวัติศาสตร์ศิลปะมาเสนอในแง่มุมใหม่ โดยการพาผู้ชมร่วมเดินทางไปตามหนทางที่คิดเคี้ยวหวานเต็มไปด้วยสิ่งที่ไร้สาระใน "โลกสีฟ้า" ที่ศิลปินต้องการนำเอาสิ่งของเครื่องใช้ในชีวิตประจำวันมาดัดแปลงให้เป็นศิลปวัตถุโดยการสร้างงานทุกชิ้นให้เป็นสีฟ้า ซึ่งจะทำให้เกิดการรับรู้ในแง่มุมที่แปลกไปจากเดิม การนำเอาวัสดุต่าง ๆ มาจัดในสภาพที่ผิดไปจากปกติธรรมดาจะก่อให้เกิดบรรยากาศแห่งความมหัศจรรย์ระทึกใจและสนุกสนาน

เสียงหัวเราะสีฟ้า เป็นเรื่องราวของศิลปินที่ได้รับการกดดันจากสภาพแวดล้อมรอบตัว เสียงหัวเราะ "ฮา ฮา" อาจหมายถึงทั้งความเศร้าและความสนุกสนาน ตัวเขาดลอดจนภาพที่ปรากฏบนจอโทรทัศน์หลายเครื่องสะท้อนให้เห็นถึงการแบ่งภาคของศิลปิน ซึ่งภาคหนึ่งที่ปรากฏในวิทยุ (ส่วนหนึ่งของตนเอง) นั้นตกอยู่ในภวังค์จิต เปรียบเสมือนผู้ป่วยที่นอนอยู่บนเตียงนอน (เตียงสีฟ้า) กำลังเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับความฝันของเขาให้ผู้วิเคราะห์ (ผู้ดู) ฟัง

สิ่งที่ศิลปิน (ผู้ป่วย) ได้เห็นก็คือ "ตัวเขาเอง" ที่จ้องมอง "ตัวเขาเอง" และความกดดันนั้นเกิดขึ้นมาจากการผูกมัดกับสิ่งที่ถูกจ้องมองนี้ ซึ่งเขาเองไม่สามารถที่จะเป็นเหมือนกับสิ่งที่เขาเห็นได้ ฉะนั้นปัญหาที่ตามมาก็คือ

ศิลปิน (ผู้ป่วย) คนนี้อยู่ที่ไหน?

ภาพที่ปรากฏบนจอโทรทัศน์คือตัวเขาเอง ใช่หรือไม่?

เด็กชายที่อยู่ในความฝันคือตัวเขาเองหรือเปล่า?

เขาคือคนที่นอนอยู่บนเตียงสีฟ้าใช่ไหม?

หรือ..ทั้งหมดเป็นเรื่องโกหกทั้งเพ ทั้งนี้เพราะ "เขา" นั่นคือผมที่เป็นผู้เขียนบทความนี้ขึ้นมา และ "เขา" อยู่ที่ไหน? หรืออย่างที่ จาคส์ ลาคอง นักจิตวิทยา ได้ถามว่าตัวของฉันที่ผู้แสดงอยู่ที่ไหน? คงยังไม่มีใครสามารถค้นหาคำตอบนี้ได้ และท่านผู้อ่าน (ผู้ดู-นักวิเคราะห์) สามารถค้นหาคำตอบนี้ได้จนกว่าท่านจะหน้าตาคล้ายๆ โดยไม่สามารถตอบได้ว่า ใครคือ "เขา" คนนั้นใน เสียงหัวเราะสีฟ้า

Rama IX Art Museum Foundation

Rama IX Art Museum Foundation

เสียงหัวเราะสีฟ้า ภาค 2. 2530

วิดีโอศิลป์, ภาพถ่ายจากจอคอมพิวเตอร์
วิดีโอเทประบบยู-แมติก ขนาด 3/4 นิ้ว

Blue Laughter, part 2, 1987
video art, photographs taken from
monitor 3/4" U-matic videotape